

Arrest

nr. 287 922 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 19 december 2020, diende op 21 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming in.

In het kader van een aanvraag gezinshereniging met haar Nederlandse echtgenoot, J.M. die in België verblijft, ontving verzoekster een laissez-passer op 27 november 2020 met een visum type C, afgegeven op 2 december 2020 via de diplomatieke post te Kampala.

1.2. Op 29 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingestatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 29 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 21/12/2020
Overdracht CGVS: 16/02/2021

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 29 juni 2022, van 13u43 tot 15u53, bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Ignace OGER loco meester Alexander LOOBUYCK, was bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Moblin-clan te behoren. U bent geboren in het jaar 2000 in Mogadishu van de provincie Banadir, waar u ook opgroeide. U ging naar school en hield zich verder voornamelijk bezig met huishoudelijke taken.

Uw oom moederszijde liet regelmatig vallen dat hij u wou uithuwelijken aan zijn zoon, wat u niet zag zitten omdat hij lid was van Al Shabaab. In juli 2018 reisde u met uw tante naar Kampala in Oeganda, waar u huwde met J.M., een Somaliër met de Nederlandse nationaliteit die in België woont. Jullie huwelijk kwam tot stand dankzij goede relaties tussen beide families. In Oeganda verbleef u nog een tweetal jaar bij kennissen van J. vooraleer u zich eind 2020 via gezinshereniging bij uw echtgenoot in België voegde. Kort na uw aankomst in België merkte u dat het gedrag van uw echtgenoot veranderde waardoor u besloot hem te verlaten en op 21 december 2020 een eigen verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een besnijdenisattest en twee laissez-passer documenten voor.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u uitgetrouwde te worden en opnieuw besneden te worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

In casu zijn uw vrees voor een gedwongen huwelijk niet geloofwaardig.

Eerst en vooral is het niet duidelijk waarom uw oom u vandaag de dag bij terugkeer naar Somalië nog steeds zou willen uithuwelijken aan zijn zoon. Gevraagd of u nog contact heeft gehad met uw oom sinds uw vertrek uit Somalië in 2018, antwoordt u van niet (CGVS, p. 23). Gevraagd of uw familie nog contact heeft gehad met uw oom sinds uw vertrek uit Somalië, antwoordt u van niet (ibid.). Gevraagd of u nog iets heeft gehoord over uw oom of neef sinds uw vertrek uit Somalië in 2018, antwoordt u van niet (ibid.). Gevraagd waarom uw oom u vandaag nog steeds onder dwang zou willen uithuwelijken, antwoordt u dat uw oom u normaal aan zijn zoon wou geven (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom uw oom u vandaag de dag nog steeds onder dwang zou willen uithuwelijken, antwoordt u het niet te weten (ibid.). Opgemerkt dat u niet zeker bent dat uw oom u vandaag nog zou willen uithuwelijken aan zijn zoon mocht u terug naar Somalië gaan, antwoordt u dat u bij terugkeer uitgetrouwde zou worden aan zijn zoon (ibid.). Gevraagd hoe u daar zeker van kan zijn, aangezien u al sinds 2018 niets meer gehoord hebt van of over uw oom, antwoordt u dat uw oom zei dat hij behalve u niemand anders zou laten huwen met zijn zoon (CGVS, p. 23 en 24). Gevraagd of zijn zoon dan eeuwig ongehuwd zal blijven, mocht u nooit meer terugkeren naar Somalië, antwoordt u dat u het niet weet en u het wel gehoord zou hebben als de zoon gehuwd was (CGVS, p. 24).

Daarenboven is het onduidelijk waarom u een eventuele nieuwe poging tot uithuwelijking niet zou kunnen tegenhouden. U geeft aan dat u niet met uw neef wilde trouwen omdat hij lid was van Al Shabaab (CGVS, p. 19).

Gevraagd hoe u dat wist, antwoordt u dat u het hoorde van uw oom, maar het eigenlijk een geheim was (ibid.). Gevraagd hoe u te weten kwam dat uw neef lid was van Al Shabaab, antwoordt u dat u uw oom aan de telefoon hoorde zeggen dat hij voor de groep werkte (ibid.). Gevraagd wat u precies hoorde, antwoordt u dat u hoorde dat zijn zoon voor hen werkt (ibid.). Gevraagd wat u letterlijk hoorde, antwoordt u dat uw oom zei aan de persoon waarmee hij telefoneerde dat zijn zoon voor Al Shabaab werkte (ibid.). Het is merkwaardig te noemen dat uw oom zomaar aan de telefoon zou vertellen dat zijn zoon voor Al Shabaab werkte, terwijl u het gesprek kon volgen en het eigenlijk geheim gehouden werd. Gevraagd hoe uw moeder stond tegenover het huwelijk met uw neef, antwoordt u dat uw moeder zei dat u uw oom niet mocht tegenspreken (CGVS, p. 20). Gevraagd of uw moeder, mocht ze dat gewild hebben, dat huwelijk had kunnen tegenhouden, antwoordt u affirmatief, dat ze het had kunnen tegenhouden, maar ze aan de kant van uw oom stond (ibid.). Gevraagd of uw moeder wist dat uw neef lid was van Al Shabaab, antwoordt u het niet te weten (ibid.). Gevraagd waarom u dat niet aan uw moeder verteld hebt, antwoordt u dat u schrik had dat uw oom zou vertellen aan zijn zoon dat u op de hoogte was van alles (CGVS, p. 21). Gevraagd of uw moeder nog steeds akkoord zou gegaan zijn met het huwelijk met uw neef, mocht zij geweten hebben dat uw neef lid was van Al Shabaab, antwoordt u van niet en dat ze dan geweigerd zou hebben (ibid.). Opgemerkt dat u de kans had om het huwelijk tegen te houden door te vertellen aan uw moeder dat hij lid was van Al Shabaab en gevraagd waarom u dat niet gedaan hebt, antwoordt u dat dat klopt, maar u schrik had voor zijn reactie als hij te weten zou komen dat jullie wisten dat hij lid was van Al Shabaab (ibid.). Opgemerkt dat u erin geslaagd bent om het huwelijk met uw neef te vermijden en gevraagd hoe u dat klaargespeeld hebt, antwoordt u dat uw tante u gered heeft (ibid.). Opgemerkt dat uw tante dus de macht om het huwelijk tussen u en uw neef tegen te houden, antwoordt u affirmatief en jullie in het geheim vertrokken zijn (ibid.). Gevraagd waar uw tante momenteel is, antwoordt u dat zij nog in Mogadishu is (ibid.). Gevraagd of zij problemen gekregen heeft met uw oom of andere familie doordat zij u het land uithielp, antwoordt u dat ze het aan niemand verteld heeft (ibid.). Gevraagd of het later niet is uitgekomen dat uw tante u het land hielp ontvluchten, antwoordt u van niet, aangezien uw tante in een ander huis woont in Mogadishu (ibid.). Gevraagd of u aan uw broers vertelde op welke manier u Somalië verlaten heeft, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd of u aan uw moeder vertelde op welke manier u Somalië verlaten heeft, antwoordt u dat uw tante haar op de hoogte gebracht heeft (ibid.). Gevraagd of dat nieuws dan nooit tot bij uw oom terecht is gekomen, antwoordt u hij uw tante problemen zou bezorgen mocht hij weten dat zij u geholpen heeft (CGVS, p. 22). Gevraagd of uw moeder vandaag weet dat uw neef lid is van Al Shabaab, antwoordt u affirmatief en dat uw tante haar op de hoogte bracht nadat u het land verlaten had (ibid.). Opgemerkt dat uw moeder ondertussen weet dat uw neef lid is van Al Shabaab, uw moeder volgens uw eigen verklaringen de macht heeft om het huwelijk tegen te houden, uw moeder volgens uw eigen verklaringen het huwelijk nooit zou goedkeuren als zij wist dat uw neef lid was van Al Shabaab en uw moeder het huwelijk vandaag dus kan en zal tegenhouden, antwoordt u affirmatief, maar het probleem van uw neef zou komen (ibid.). Opgemerkt dat uw moeder het huwelijk kan tegenhouden, antwoordt u dat dat klopt, maar ze wel problemen zou krijgen (ibid.). Gevraagd waarom precies u een nieuwe poging tot uithuwelijking van uw oom aan zijn zoon niet zou kunnen tegenhouden, antwoordt u dat de zoon lid is van Al Shabaab (ibid.). Opgemerkt dat u er al eens in geslaagd bent om dat huwelijk tegen te houden en gevraagd waarom u dat geen tweede keer zou lukken, antwoordt u dat u het huwelijk kon vermijden dankzij uw tante (ibid.). Gevraagd waarom dat geen tweede keer zou lukken, antwoordt u dat uw tante kwaad is op u wegens uw breuk met J. (ibid.).

Ook dient te worden opgemerkt dat uw raadvrouw – bij aanvraag van uw Schengenvisum in 2018 – uw vrees voor een gedwongen huwelijk in Somalië niet heeft vermeld als reden om het land te verlaten en bescherming aan te vragen in Oeganda. Uit haar inleidende nota in het kader van uw aanvraag voor een visum C met het oog op gezinshereniging met uw toenmalig echtgenoot J. blijkt dat zij enkel de algemene ‘onveiligheid’ in Somalië vermeldt als reden om het land in 2018 te ontvluchten en op geen enkel moment melding maakt over familiale problemen of een gedwongen huwelijk. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u in het kader van uw aanvraag voor een Schengenvisum nooit met een advocaat hebt gesproken en uw echtgenoot en tante alles geregeld hebben (CGVS, p. 10 en 11).

Het bovenstaande toont aan dat u uw vrees voor een gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakt.

U haalt ook een vrees aan om bij terugkeer naar Somalië opnieuw besneden te worden, maar slaagt er evenmin in om die aannemelijk te maken. Uw verklaringen hierover zijn dermate vaag en algemeen dat hier geen vrees in uw hoofdte uit blijkt. Gevraagd of het door u voorgelegde besnijdenisattest – waaruit blijkt dat u reeds VGV type 2 hebt ondergaan – iets te maken heeft met een vrees bij terugkeer, antwoordt u dat u besneden werd tegen uw wil en het zou kunnen dat u opnieuw besneden wordt (CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u opnieuw besneden zou worden, antwoordt u dat het enkel een vrees is die u hebt (ibid.).

Gevraagd waarom u denkt opnieuw besneden te zullen worden, herhaalt u enkel dat u een vrees hebt (ibid.). Gevraagd waarom u die vrees heeft, antwoordt u dat besneden meisjes binnen uw familie 'soms' opnieuw besneden worden (ibid.). Gevraagd waarom dat gebeurt, antwoordt u het niet te weten (ibid.). Gevraagd wie u opnieuw zou besnijden, antwoordt u dat dat mensen zouden zijn die door uw ouders ingehuurd zouden worden (ibid.). Opgemerkt dat uw ouders u dus opnieuw zouden laten besnijden, antwoordt u dat het zou kunnen, maar u er niet zeker van bent en het soms wel gebeurt (ibid.). Gevraagd waarom ze u in uw geval opnieuw zouden laten besnijden, antwoordt u dat ze dat doen met 'alle meisjes' die al besneden zijn (CGVS, p. 6), wat niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen. Nogmaals gevraagd waarom concreet uw ouders u in uw geval opnieuw zouden laten besnijden, antwoordt u dat u al besneden bent, meisjes soms opnieuw besneden worden, het gebeurde met uw zussen, maar u zelf niet zeker bent dat het met u zou gebeuren (ibid.). Gevraagd welk type besnijdenis u reeds onderging, antwoordt u type 2 en verwijst u naar het door u voorgelegd besnijdenisattest (ibid.). Gevraagd of uw ouders u nu dan zouden laten besnijden volgens type 3, antwoordt u dat het zou kunnen, maar u niet zeker bent (ibid.). Gevraagd waarom uw ouders dat zouden laten doen, antwoordt u dat u het niet weet, ze dat 'soms doen en soms niet' (ibid.). Gevraagd in welke situatie ze het laten doen, antwoordt u het 'heel soms' gebeurt, maar u het niet weet (ibid.). Gevraagd waarom u dat niet zou kunnen tegenhouden, antwoordt u dat je je ouders niets kan weigeren (ibid.). Gevraagd of u dat als volwassen vrouw ook niet kan, antwoordt u dat het kan dat uw ouders dat niet zouden aanvaarden (ibid.). Gevraagd dat u dus niet zeker bent dat uw ouders u opnieuw zouden laten besnijden, antwoordt u dat u inderdaad niet zeker bent (ibid.).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in België tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd. In het kader van uw aanvraag voor een visum C met het oog op gezinshereniging met uw toenmalig echtgenoot J., verklaarde u geboren te zijn in 1993 (zie de door u voorgelegde laissez-passer documenten – 2 en 3 in de groene map – en uw aanvraag voor een Schengenvisum – document 1 in de blauwe map). Op de DVZ gaf u dan weer aan geboren te zijn in 1998 (verklaring DVZ, punt 4), terwijl u op het CGVS in eerste instantie ook nog 1998 vermeldt (CGVS, p. 7) om dan later in het interview uw verklaringen te wijzigen en aan te geven geboren te zijn in het jaar 2000 (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat uw tante koos voor het geboortjaar 1993 bij aanvraag van uw Schengenvisum en u op de DVZ onder druk 1998 hebt vermeld (ibid.). Gevraagd waarom u op DVZ niet hebt aangegeven dat u in 2000 bent geboren, antwoordt u nog schrik te hebben gehad van uw tante (CGVS, p. 17 en 18). Het gegeven dat u doorheen uw verschillende interviews met verschillende asielinstanties in België uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd voortdurend wijzigt, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.

Uit het bovenstaande blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf

of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen

waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, militias en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar.

Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het door u voorgelegd besnijdenisattest toont enkel aan dat u al besneden bent en werd hierboven reeds besproken.

De door u voorgelegde laissez-passer documenten geven enkel informatie over uw eerdere verblijfsvergunningen in België en kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht.

Verzoekster benadrukt vooreerst dat het gegeven dat ze niets meer heeft vernomen van haar oom, niet inhoudt dat hij haar niet langer zou willen uithuwelijken. Dit is een veronderstelling vanwege de bestreden beslissing.

Voorts zou haar weigering om te worden uitgehuwelijkt haar stigmatiseren en mogelijks nog in groter gevaar brengen, omdat haar rebels gedrag niet wordt getolereerd door de Somalische samenleving, al zeker niet door Al Shabaab. Zij is thans in behandeling bij een psychologe.

Verzoekster betwist dat het huwelijk kan worden tegengehouden. Niemand van haar familieleden, ook niet haar vader, was hiertoe in staat. De bestreden beslissing houdt geen rekening met het functioneren van de Somalische maatschappij, de macht die Al Shabaab heeft en de positie van een vrouw.

Noch haar moeder, noch haar tante zouden heden een gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab kunnen tegenhouden.

Voorts stelt verzoekster dat haar visumaanvraag los staat van haar asielaanvraag. De ex-man van verzoekster, noch haar raadsman waren op de hoogte van de persoonlijke problemen die verzoekster had gekend met haar oom en neef. Een aanvraag tot gezinshereniging vereist evenmin een weergave van de vluchtmotieven van de verzoekster op het moment van de indiening van deze aanvraag. Verzoekster werd ook nooit gehoord in het kader van haar visumaanvraag.

Wat haar leeftijd betreft, merkt verzoekster op dat ze geen invloed had op wat er werd neergeschreven. Eens ze besepte dat haar leeftijd foutief was, was ze bang dat als zij de waarheid zou vertellen zij hiermee haar ex-man en tante in de problemen zou brengen. Uiteindelijk heeft zij wel de moed gevonden om haar juiste leeftijd op te geven tijdens het persoonlijk onderhoud.

Vervolgens meent verzoekster dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie in Mogadishu.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing is gestoeld op verouderde landeninformatie.

Verzoekster haalt het meest recente COI-rapport van 28 februari 2022 aan om te wijzen op de preciaire situatie.

Daarnaast voert verzoekster nog een aantal recente incidenten aan te Mogadishu.

Verzoekster verwijst ook naar rapporten van Human Rights Watch en van de VN-veiligheidsraad om aan te tonen dat het willekeurig geweld een reële dreiging vormt.

Tenslotte wijst verzoekster op de prangende humanitaire situatie.

2.1.2. Stukken neergelegd ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 3. Artikel 'Zeker 20 doden na bestorming hotel door terroristen in Mogadishu' van 20 augustus 2022 van nos.nl;
- 4. Artikel 'Zeker 9 doden bij aanslag in Mogadishu' van 16 februari 2022 van nieuwsblad.be.

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het UNHCR-rapport "*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van september 2022;
- het EUAA-rapport "*Country Guidance: Somalia*" van juni 2022;

- het EUAA-rapport “*Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*” van februari 2023;
- de COI-Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 21 maart 2023.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat ze riskeert te worden uitgehuwelijkt daar ze reeds geruime tijd niets heeft vernomen van haar oom (i), ze doet blijken dat haar familie het huwelijk zou kunnen tegenhouden (ii), ze geen gewag maakte van zulke problematiek bij haar visumaanvraag (iii) en haar tegenstrijdige verklaringen inzake haar leeftijd afbreuk doen aan haar algemene geloofwaardigheid (iv).

Verzoekster kan met haar verzoekschrift geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het betwisten en bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat uit de door verzoekster afgelegde verklaringen geenszins een geponde vrees tot uithuwelijking blijkt:

“Eerst en vooral is het niet duidelijk waarom uw oom u vandaag de dag bij terugkeer naar Somalië nog steeds zou willen uithuwelijken aan zijn zoon. Gevraagd of u nog contact heeft gehad met uw oom sinds uw vertrek uit Somalië in 2018, antwoordt u van niet (CGVS, p. 23). Gevraagd of uw familie nog contact heeft gehad met uw oom sinds uw vertrek uit Somalië, antwoordt u van niet (ibid.). Gevraagd of u nog iets heeft gehoord over uw oom of neef sinds uw vertrek uit Somalië in 2018, antwoordt u van niet (ibid.). Gevraagd waarom uw oom u vandaag nog steeds onder dwang zou willen uithuwelijken, antwoordt u dat uw oom u normaal aan zijn zoon wou geven (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom uw oom u vandaag de dag nog steeds onder dwang zou willen uithuwelijken, antwoordt u het niet te weten (ibid.). Opgemerkt dat u niet zeker bent dat uw oom u vandaag nog zou willen uithuwelijken aan zijn zoon mocht u terug naar Somalië gaan, antwoordt u dat u bij terugkeer uitgehuwelijkt zou worden aan zijn zoon (ibid.). Gevraagd hoe u daar zeker van kan zijn, aangezien u al sinds 2018 niets meer gehoord hebt van of over uw oom, antwoordt u dat uw oom zei dat hij behalve u niemand anders zou laten huwen met zijn zoon (CGVS, p. 23 en 24). Gevraagd of zijn zoon dan eeuwig ongehuwd zal blijven, mocht u nooit meer terugkeren naar Somalië, antwoordt u dat u het niet weet en u het wel gehoord zou hebben als de zoon gehuwd was (CGVS, p. 24).

Daarenboven is het onduidelijk waarom u een eventuele nieuwe poging tot uithuwelijking niet zou kunnen tegenhouden. U geeft aan dat u niet met uw neef wilde trouwen omdat hij lid was van Al Shabaab (CGVS,

p. 19). Gevraagd hoe u dat wist, antwoordt u dat u het hoorde van uw oom, maar het eigenlijk een geheim was (ibid.). Gevraagd hoe u te weten kwam dat uw neef lid was van Al Shabaab, antwoordt u dat u uw oom aan de telefoon hoorde zeggen dat hij voor de groep werkte (ibid.). Gevraagd wat u precies hoorde, antwoordt u dat u hoorde dat zijn zoon voor hen werkt (ibid.). Gevraagd wat u letterlijk hoorde, antwoordt u dat uw oom zei aan de persoon waarmee hij telefoneerde dat zijn zoon voor Al Shabaab werkte (ibid.). Het is merkwaardig te noemen dat uw oom zomaar aan de telefoon zou vertellen dat zijn zoon voor Al Shabaab werkte, terwijl u het gesprek kon volgen en het eigenlijk geheim gehouden werd. Gevraagd hoe uw moeder stond tegenover het huwelijk met uw neef, antwoordt u dat uw moeder zei dat u uw oom niet mocht tegenspreken (CGVS, p. 20). Gevraagd of uw moeder, mocht ze dat gewild hebben, dat huwelijk had kunnen tegenhouden, antwoordt u affirmatief, dat ze het had kunnen tegenhouden, maar ze aan de kant van uw oom stond (ibid.). Gevraagd of uw moeder wist dat uw neef lid was van Al Shabaab, antwoordt u het niet te weten (ibid.). Gevraagd waarom u dat niet aan uw moeder verteld hebt, antwoordt u dat u schrik had dat uw oom zou vertellen aan zijn zoon dat u op de hoogte was van alles (CGVS, p. 21). Gevraagd of uw moeder nog steeds akkoord zou gegaan zijn met het huwelijk met uw neef, mocht zij geweten hebben dat uw neef lid was van Al Shabaab, antwoordt u van niet en dat ze dan geweigerd zou hebben (ibid.). Opgemerkt dat u de kans had om het huwelijk tegen te houden door te vertellen aan uw moeder dat hij lid was van Al Shabaab en gevraagd waarom u dat niet gedaan hebt, antwoordt u dat dat klopt, maar u schrik had voor zijn reactie als hij te weten zou komen dat jullie wisten dat hij lid was van Al Shabaab (ibid.). Opgemerkt dat u erin geslaagd bent om het huwelijk met uw neef te vermijden en gevraagd hoe u dat klaargespeeld hebt, antwoordt u dat uw tante u gered heeft (ibid.). Opgemerkt dat uw tante dus de macht om het huwelijk tussen u en uw neef tegen te houden, antwoordt u affirmatief en jullie in het geheim vertrokken zijn (ibid.). Gevraagd waar uw tante momenteel is, antwoordt u dat zij nog in Mogadishu is (ibid.). Gevraagd of zij problemen gekregen heeft met uw oom of andere familie doordat zij u het land uithielp, antwoordt u dat ze het aan niemand verteld heeft (ibid.). Gevraagd of het later niet is uitgekomen dat uw tante u het land hielp ontvluchten, antwoordt u van niet, aangezien uw tante in een ander huis woont in Mogadishu (ibid.). Gevraagd of u aan uw broers vertelde op welke manier u Somalië verlaten heeft, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd of u aan uw moeder vertelde op welke manier u Somalië verlaten heeft, antwoordt u dat uw tante haar op de hoogte gebracht heeft (ibid.). Gevraagd of dat nieuws dan nooit tot bij uw oom terecht is gekomen, antwoordt u hij uw tante problemen zou bezorgen mocht hij weten dat zij u geholpen heeft (CGVS, p. 22). Gevraagd of uw moeder vandaag weet dat uw neef lid is van Al Shabaab, antwoordt u affirmatief en dat uw tante haar op de hoogte bracht nadat u het land verlaten had (ibid.). Opgemerkt dat uw moeder ondertussen weet dat uw neef lid is van Al Shabaab, uw moeder volgens uw eigen verklaringen de macht heeft om het huwelijk tegen te houden, uw moeder volgens uw eigen verklaringen het huwelijk nooit zou goedkeuren als zij wist dat uw neef lid was van Al Shabaab en uw moeder het huwelijk vandaag dus kan en zal tegenhouden, antwoordt u affirmatief, maar het probleem van uw neef zou komen (ibid.). Opgemerkt dat uw moeder het huwelijk kan tegenhouden, antwoordt u dat dat klopt, maar ze wel problemen zou krijgen (ibid.). Gevraagd waarom precies u een nieuwe poging tot uithuwelijking van uw oom aan zijn zoon niet zou kunnen tegenhouden, antwoordt u dat de zoon lid is van Al Shabaab (ibid.). Opgemerkt dat u er al eens in geslaagd bent om dat huwelijk tegen te houden en gevraagd waarom u dat geen tweede keer zou lukken, antwoordt u dat u het huwelijk kon vermijden dankzij uw tante (ibid.). Gevraagd waarom dat geen tweede keer zou lukken, antwoordt u dat uw tante kwaad is op u wegens uw breuk met J. (ibid.)."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat uit het loutere feit dat haar oom jarenlang geen contact heeft gemaakt niet kan blijken dat hij haar niet langer zou willen uithuwelijken. De Raad treedt de bestreden beslissing echter bij waar deze pertinent opmerkt dat het gebrek aan elk contact tussen verzoeksters familie en haar oom sinds haar vertrek uit Somalië doet besluiten dat deze oom geen enkele verdere interesse heeft om het huwelijk verder te willen voltrekken. Men kan immers redelijkerwijze verwachten dat indien de oom van verzoekster werkelijk wilde volharden in het huwelijk, hij toch enige vorm van contact had gemaakt met de familie van verzoekster. Het totale ontbreken van elke vorm van contact gedurende vijf jaar geeft echter blijk van een complete desinteresse in hoofde van verzoeksters oom.

Waar verzoekster verder betoogt dat ze zal worden aanzien 'rebel' en zal worden gestigmatiseerd vanwege het verbreken van een huwelijk in de Somalische context, merkt de Raad dat dit een loze bewering is die op niets concreet is gefundeerd. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook allerminst dat haar familie een probleem maakte van haar vlucht, daar ze werd geholpen door haar tante en haar moeder hier blij om was (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 21-22).

Voorts meent verzoekster dat het onmogelijk is voor vrouwen om degelijke uithuwelijgingspraktijken tegen te gaan.

Verzoekster gaat zo echter voorbij aan haar eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar ze expliciet stelde dat haar moeder wel degelijk het huwelijk zou kunnen tegenhouden indien ze dat zou willen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 20, 24). Het is niet ernstig dat verzoekster plots haar verklaringen bijstelt in verzoekschrift, en heeft er alle schijn van dat ze dit doet teneinde haar vrees te versterken na kennisname van de bestreden beslissing.

De verwijzing naar verzoeksters psychologische begeleiding wordt niet aangetoond met een begin van bewijs.

Aangaande de visumaanvraag van verzoekster merkte de bestreden beslissing terecht het volgende op:

“Ook dient te worden opgemerkt dat uw raadvrouw – bij aanvraag van uw Schengenvisum in 2018 – uw vrees voor een gedwongen huwelijk in Somalië niet heeft vermeld als reden om het land te verlaten en bescherming aan te vragen in Oeganda. Uit haar inleidende nota in het kader van uw aanvraag voor een visum C met het oog op gezinshereniging met uw toenmalig echtgenoot J. blijkt dat zij enkel de algemene ‘onveiligheid’ in Somalië vermeldt als reden om het land in 2018 te ontvluchten en op geen enkel moment melding maakt over familiale problemen of een gedwongen huwelijk. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u in het kader van uw aanvraag voor een Schengenvisum nooit met een advocaat hebt gesproken en uw echtgenoot en tante alles geregeld hebben (CGVS, p. 10 en 11).”

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat diegene verantwoordelijk voor het indienen van de inleidende nota niet op de hoogte waren van haar problematiek. Voorts merkt verzoekster op dat men geen vluchtmotieven dient aan te geven bij het indienen van een vraag tot gezinshereniging. Niettegenstaande dat men geen vluchtmotieven dient aan te geven zijn er wel degelijk verklaringen gemaakt bij de visumaanvraag van verzoekster die niet stroken met haar beweerde vrees tot uithuwelijking. Dat verzoekster thans beweert dat deze verklaringen werden opgetekend zonder haar medeweten, blijft een blote bewering van haar zijde, hetgeen niet volstaat om deze opgetekende verklaringen geheel terzijde te schuiven.

Tot slot merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster geen consistente verklaringen aflegde omtrent haar leeftijd:

“Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in België tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd. In het kader van uw aanvraag voor een visum C met het oog op gezinshereniging met uw toenmalig echtgenoot J., verklaarde u geboren te zijn in 1993 (zie de door u voorgelegde laissez-passer documenten – 2 en 3 in de groene map – en uw aanvraag voor een Schengenvisum – document 1 in de blauwe map). Op de DVZ gaf u dan weer aan geboren te zijn in 1998 (verklaring DVZ, punt 4), terwijl u op het CGVS in eerste instantie ook nog 1998 vermeldt (CGVS, p. 7) om dan later in het interview uw verklaringen te wijzigen en aan te geven geboren te zijn in het jaar 2000 (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat uw tante koos voor het geboortjaar 1993 bij aanvraag van uw Schengenvisum en u op de DVZ onder druk 1998 hebt vermeld (ibid.). Gevraagd waarom u op DVZ niet hebt aangegeven dat u in 2000 bent geboren, antwoordt u nog schrik te hebben gehad van uw tante (CGVS, p. 17 en 18). Het gegeven dat u doorheen uw verschillende interviews met verschillende asielinstanties in België uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd voortdurend wijzigt, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.”

Van een verzoekster om internationale bescherming wordt verwacht dat zij haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde instanties in het onthaalland correct inlicht over haar identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij handelde uit vrees, merkt de Raad op dit haar manier van handelen niet kan vergoelijken. Verzoekster werd bij aanvang van de procedure immers aangemaand de waarheid te vertellen en werd gedurende de procedure bovendien bijgestaan door een advocaat. Verzoekster is dan ook zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt. De Raad is bovendien van oordeel dat van iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. Het misleidend karakter van verzoeksters verklaringen omtrent haar leeftijd doet dan ook afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Zij kan in dit verband niet enkel verwijzen naar tekortkomingen van derden, namelijk van haar tante en haar echtgenoot.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het verzoekschrift naast de kwestie vraagt om geen rekening te houden met de door verzoekster afgelegde verklaringen bij de Duitse asielinstanties.

Verzoekster laat overigens de motieven omtrent haar beweerd vrees voor vrouwelijke genitale verminking ongemoeid. Deze motivering is correct, pertinent en vindt steun in het administratief dossier en wordt hier als hernomen beschouwd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de problemen inzake de gezondheidszorg en de corona-crisis, algemene informatie over de humanitaire situatie in Mogadishu betreft, die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal het EUAA-rapport "*Country Guidance Somalia*" van juni 2022, UNHCR's "*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van september 2022, EUAA-rapport "*COI Report: Somalia Security Situation*" van februari 2023 en de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 maart 2023 heeft ter kennis gebracht in een aanvullende nota.

Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van Al-Shabaab die direct en indirect de confrontatie aangaat met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Het geweld neemt de vorm aan van schietpartijen tussen verschillende groeperingen en gerichte moord- en terreuraanslagen. Naast Al-Shabaab zijn ook ISS, de Somalische veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu.

Tijdens de eerste helft van 2022 registreert ACLED 341 incidenten in Mogadishu. Daarvan beschouwt ACLED 196 incidenten als *battles*, 72 als *explosions/remote violence* en 73 als *violence against civilians*.

Voor de tweede helft van 2022 registreert ACLED een totaal van 368 incidenten in Mogadishu. Daarvan noteert ACLED 240 incidenten als *battles*, 70 als *explosions/remote violence* en 58 als *violence against civilians*.

Tijdens de huidige verslagperiode, de tweede helft van 2022, volgt het aantal geweldincidenten in de hoofdstad een stijgende lijn, met een piek in augustus 2022. In vergelijking met de vorige verslagperiode tekent ACLED gemiddeld meer incidenten per maand op, namelijk 61 tegenover 56,8.

De COI Focus van Cedoca vermeldt dat de veiligheidsomstandigheden in Mogadishu voortdurend worden opgevolgd. Als er zich fundamentele wijzigingen of ontwikkelingen voordoen die de situatie ter plaatse aanzienlijk veranderen, dan werkt Cedoca deze COI Focus zo snel mogelijk bij. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoekster niet aan dat zij over relevante informatie beschikt die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Indien er de actuele situatie van die aard zou zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoekster niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband. Verzoekster laat na deze aan te voeren.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP